

Lovforslag nr. L 215. Fremsat den 15. marts 1994 af Per Stig Møller (KF), Kai Dige Bach (KF), Karen Højte Jensen (KF) og Jens Jørgensen (KF)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om orlov

(Børnepasningsorlov inden for livsvigtige områder)

§ 1

I lov nr. 435 af 30. juni 1993 om orlov, som ændret ved § 2 i lov nr. 1065 af 22. december 1993, foretages følgende ændring:

I § 11 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. For lønmodtagere beskæftiget inden for sygehussektoren, sygetransport, politiet og brandvæsen er adgangen til orlov dog betinget af, enten at orloven aftales med arbejdsgive-

ren, eller at stillingen genbesættes i orlovsperioden.«

Stk. 2-11 bliver herefter stk. 3-12.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. Lønmodtagere, der inden lovens fremsættelse har meddelt arbejdsgiveren, at de ønsker at udnytte retten efter § 11, stk. 1, bevarer denne ret.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Den i lov om orlov sikrede ret til orlov til pasning af børn er et afgørende brud på hidtidig praksis og et uheldigt indgreb i et område, der i forvejen er dækket af hovedaftaler. Generelt ønsker Det Konservative Folkeparti aftalefrihed i forhold, der vedrører arbejdsmarkedet, både for arbejdsgivere og -tagere.

Den ubegrænsede ret til orlov risikerer at berøre områder, der er vigtige for menneskers liv og sikkerhed. Derfor er det tvingende nødvendigt, at de ansvarlige for tilrettelæggelsen af arbejdet inden for disse områder har de fornødne beføjelser til at gennemføre denne tilrettelæggelse, hvis man ikke kan tale sig til rette.

Arbejdstilrettelæggelsen inden for sektorer, der udfører livsvigtige opgaver eller opgaver, der er vitale for borgernes tryghed, må have til hovedformål, at arbejdet kan tilrettelægges således, at det er fuldt betryggende og tillidsvækkende for borgerne.

På sygehuse er god patientbehandling naturligvis et hovedformål, hvorfor patienterne altid må have fuld tillid til, at de får en sådan.

Men amternes sygehusadministrationer og Amtsrådsforeningens formand har netop påpeget, at specielt sygehussektoren rammes af retten til orlov, således at sygehusenes tillidsvækkende drift bringes i fare eller sengekapaciteten skæres ned i et omfang, der bringer sygehusenes betryggende behandlingskapacitet i fare.

Tilsvarende gælder det for politi og brandvæsen, at den betryggende løsning af deres opgaver ikke på grund af orlov må kunne bringes i fare.

De i dette forslag nævnte livsvigtige områder har tidligere været genstand for ophøjelse af forligs- og mæglingsskitser til lov, jf. eksempelvis fra folketingsåret 1986-87 L 238, forslag til lov om ændring af arbejdstilrettelæggelsen m.v. for underordnede sygehuslæger og om fornyelse og forlængelse af overens-

komster for underordnede sygehuslæger m.fl. (se Folketingstidende 1986-87, Folketingets forhandlinger sp. 11355, tillæg A sp. 5069, sp. 11370, tillæg B sp. 1743, sp. 11493, sp. 11570, sp. 11569 og tillæg C sp. 589), og L 248, forslag til lov om forlængelse af overenskomster mellem Falcks Redningskorps A/S og henholdsvis Specialarbejderforbundet i Danmark og Chaufførernes Fagforening i København (se Folketingstidende 1986-87, Folketingets forhandlinger sp. 12053, tillæg A sp. 2977, sp. 12055, tillæg B sp. 2379, sp. 12069, sp. 12083 og tillæg C sp. 677).

Disse områder har mindst samme vigtighed i dag som i 1987. De forhold, der ikke blev accepteret som følge af strejke, kan naturligvis heller ikke accepteres som følge af manglende sikkerhed for tilstedeværelse af det nødvendige kvalificerede personale. Derfor er det kun naturligt, at den sikkerhed for arbejdets fortsatte udførelse, som Folketinget i 1987 sikrede med et bredt flertal, også sikres i dag. Derfor er det nødvendigt at foretage en afgrænset inddræknings af den ubegrænsede ret til orlov til børnepasning. Kun SF og VS stemte imod de to forslag i 1987.

Dette lovforslag tjener til at forhindre livs- eller sikkerhedstruende situationer i at opstå. Dets bestemmelser vil kun finde anvendelse, hvis det viser sig ikke at være muligt administrativt at tilrettelægge arbejdet, således at orlovsretten kan indfries.

Ganske vist ønsker Det Konservative Folkeparti fuld genbesættelse og aftalefrihed i alle orlovsordninger, sådan som det blev vedtaget i maj 1992. Det kan imidlertid konstateres, at der ikke længere er flertal herfor i det nuværende Folketing. Men Folketinget har pligt til at sikre borgerne mod negative bivirkninger af sin lovgivning. Derfor er det vores opfattelse, at Folketinget bør tilslutte sig denne begrænsede, men for borgerne vitale ændring af de seneste orlovslove.

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1*

De nævnte sektorer er afgrænset så snævert, som det er forsvarligt af hensyn til sikring af samfundets absolut livsvigtige funktioner.

Inden for de nævnte sektorer er alle personalegrupper omfattet af lovforslaget, idet det vil være op til den stedlige ansvarshavende for arbejdets tilrettelæggelse at afgøre, om ønske om orlov vil kunne imødekommes enten gennem ændret arbejdstilrettelæggelse eller ved genbesættelse. Ansvaret ligger hos den stedlige ansvarlige netop for at sikre, at den i

lovforslaget foreslåede indskrænkning af en ellers tildelt ret bliver mindst mulig.

Til § 2

Stk. 2 tilsikrer, at de lønmodtagere, der er omfattet af lovforslaget, men som allerede før fremsættelsen af dette lovforslag har meddelt deres arbejdsgiver, at de ønsker at gøre brug af deres ret til orlov, ikke får begrænset deres ret, uden at de med rimelighed kunne forventes at have kendskab til indskrænkningen af retten. Disse orlovssøgere sikres således mod »lovgivning med tilbagevirkende kraft«.